

Pagalba jauniems imigrantams Marselyje

Interviu su Frederiku Pratu,
Paryžiaus universiteto
kalnakasybos specialybės
diplomantu, vadovaujančiu
papildomo ugdymo programai
„Jaunystė su plusu“.

2006-05-22

- Kaip susidūrei su Opus Dei?

- Kartą per paskaitą vienas
bendrakursis manęs paklausė: „Ar tu
krikščionis?“ Tuomet gana abejingai

jam atsakiau, kad taip: viso labo eidavau į sekmadienines mišias. Jis mane pakvietė į Opus Dei centrą pamedituoti. Tąsyk jo siūlymą praleidau pro ausis, nes neketinau labiau artėti prie Dievo. Bet pamažu atradau krikščioniškąją mokslo ir darbo prasmę bei svarbą, supratau, kad esmė – ne šiaip atlankyti kursus, bet surasti Dievą.

- Marselyje įkūrei jaunimo draugiją.

- Taip. Gavęs kalnakasybos inžinieriaus diplomą ir matydamas, su kiek sunkumų susiduria nuskriaustas jaunimas, nusprendžiau patraukti į švietimo sritį. Regėjau daugelio jaunuolių nusivylimą, kad ir vieno ligoto, bet labai protingo vaikino, kurį tėvas laikė niekam tikusiu, mat jis negavęs aukščiausio įvertinimo. Jo mokytojai nesileido su manimi į kalbas, nes nesu jų šeimos narys. Todėl ėmiau

mąstyti, kaip kitaip jam galėčiau pagelbėti.

Dabar į mūsų centrą „Jaunystė su pliusu“ ateina šimtai tokių jaunuolių kaip jis; čia jiems mokytis padeda šešiasdešimt savanorių. Kursai vyksta kas savaitę, kad tarp kursų studentai turėtų laiko pasimokyti savarankiškai ir netaptų priklausomi nuo savo globėjų. Mūsų centras įkurtas neramiame Marselio rajone, kuriame dažnai kyla konfliktai dėl darbo, daug jaunuolių išmetami iš mokyklų. Dažnai būda tėra ta, kad žmonės neišmano švietimo sistemos. Kai berniuku susidomi vyresnis žmogus, jis padrąsintas ima pats grumtis su savo sunkumais.

- Kuo tas susiję su Opus Dei?

- Krikščioniška Opus Dei dvasia mane paskatino pastebėti kitų žmonių būdas. Pasidomėjęs panašiais projektais, kuriuos visame pasaulyje įgyvendino Opus Dei nariai,

pamačiau, kad jaunuoliai imliausiai reaguoja į asmeninį Opus Dei narių rodomą dėmesį. Tas dėmesys net svarbesnis, nei su jais dirbančių savanorių kompetentingumas. Šis atsidavimas ir rūpinimasis kitais ir yra pagrindinis būdas jiems padėti įveikti sunkumus.

Kitas žingsnis – lavinti jų sugebėjimą dirbti: skatinti savarankiškai spręsti, formuluoti protingus kriterijus, o ne beprasmiškai mėgdžioti kitus. Toks kelias veda į laimę ir Dievo pažinimą. Bet pirmiausia reikia neleisti, kad religinė diskriminacija sugniuždytų jų pastangas mokykloje. Miesto rajone, kuriame esame įsikūrę, gyvena itin daug musulmonų; mūsų bendruomenė labai gerbia jų tikėjimą. Krikščioniškas požiūris į žmogų mus skatina vertinti kiekvieną berniuką tokį, koks jis yra kaip žmogus, o ne kaip paprastas mokinys ar šiaip vartotojas.

Mūsų projektą remia Marselio miesto taryba, tačiau veiklai mums reikia ir kitų žmonių, kurie padeda nepasiturintiems jaunuoliams, kaip šis, kurį prisiminiau: mirus tėvams, berniukas buvo atiduotas globoti tetai invalidei. Mokytojams nepavyko jo paskatinti mokytis, bet po keleto mėnesių, praleistų su vienu iš mūsų globėjų, berniukas įveikė sunkumus, nes pamatė, kad žmonės juo rūpinasi. Mums šis įvykis prilygo stebuklui. Atvejis iš retesnių, užtat jis padeda suprasti, ko siekiame „Jaunystė su plusu“ draugijoje.
